

Només perquè les vegis tu

Et vull i dolc i mentrestant t'envio versos que no són meus

Foto: Annabelle Shemer

passa lenta la tarda
entre els pollancre del crepuscle.
convoque els mots i els silencis
i al llarg del poema
s'esmuny la paraula fosca,
la paraula que només es pot dir
a frec de llavis.
parla'm. digues:
el meu silenci
és un riu d'aigües fosques
cap a tu.
(...)
Anna Montero

Fotografio cada racó dels camins sabuts de l'illa només perquè els vegis tu, que no hi ets, que et voldria, que et faria l'amor cada vespre si fossis aquí. No aprenc, ja ho veus, a fer anar la vida sense condicionals, i desaprenc tossudament a demanar poc. Torno a voler-te cada matí com si fossin possibles els esmorzars amb tu sota aquest porxo i les passejades en bicicleta a la vora del mar. Torno a voler-te cada vespre mentre els nebots juguen i la germana surt amb mi a fumar una cigarreta i a acompanyar-me els neguits. Et vull i dolc i mentrestant t'envio versos que no són meus perquè no trobo encara les paraules del desig, les paraules de l'amor -perquè m'estic avesant a moure'm entre silencis espessos i adverbis abusius, entre frases a mig dir i apòstrofs en suspens que volen dir-ho tot. el meu silenci és un riu d'aigües fosques cap a tu. (S'han acabat els dies de sol aquí. Ha plogut un poc però ara fa una treva. Demà plourà i t'enyoraré un poquet més. Encara no hauré après a dir-t'ho sense repetir-me. Faré fotos de la pluja rere els vidres només perquè la vegis tu.)

*text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .